

Valkay Zoltán

A Kanizsai Jazz Fesztivál 20 éve

– Elhangzott gondolatok Révész Róbert és Molnár Edvárd fotóművészeknek a Dobó Tihamér Képtárban 2016. szeptember 22-én megtartott a kanizsai jazz-fesztiválok két évtizedét zenésziportrékon keresztül bemutató fotókiállításáról

A Muzsika a Világ Örömeiben és Fájdalmában sikolyszerű kijelentéssel, a Lélek azonnali megragadásával él. Azzal, hogy zsigeri érzelmekkel telíti és mozgásba hozza a levegő-ürt, szinte az Érosszal határos. Így a zenének az élet és a lét közötti határ hajszálvékonyra válásában – vagy időszakos eltűnésében – különleges szerepe van. A zene egyfajta hártavékony erogén zónát képez az élet és a lét között. Van, hogy a rithmos vertikálisával szövi át a melosz kacskaringózó/burjánzó hang-növényzetét, másszor meg mintegy koppanva híz pillanatnyi határvonalat a csend és a hangzás közé, akárcsak egy szívdobbanás. A zene, a végletek kitágítása és egyesítése. A jó zene szerintem bevezetés a telített élő csönd szellem-világába; a harmóniában lévő hangok világába...

Így ősszel, Kanizsán, a „csönd szép városában”, ahol aranyá érett fények hálózák be a várost már jó 20 éve, amióta felcsendült a JAZZ – IMPROVIZATÍV MUZSIKA... mely, ha csak rövid időre is, de képes volt átváltoztatni a kanizsai létet: melegséget és vidámságot, valami bizsergető intim közösségi tér-idő élményt hozva közénk. A szabad-zene bűvös ünnepének égisze, vissza- vagy előreröpített bennünket a sokszor hiányolt Egy-be; Egységbe. Mert bensőséges egységgé olvasztott bennünket a muzsika sötét-barna tűz-melegsége, melynél össze lehetett gyűlni... az élet arany-élményének megélésére.

Mondottam már, hogy a jó zene bevezetés az élő csönd világába. Abba a csendbe, mely az itt kiállított művészfotókon is honol. Holott varázslatos és káprázatos megéléseket, tobzódó lélek-kifejeződések ábrázolnak. Igen e csend és az elkapott derülő/derős psziché közös örvénylő lepke tánca: ez e nagyszerű fotók bűvös varázsa. A múlt, ami jelenlevő. A megjelent lángoló Lélek kép-kompozícióba fogott múltja.

Fesztivál-művészfotósaink; Révész Róbert 12, Molnár Edvárd 8 évet fotózta a szusznyi időben kicsapódó lélek kanizsai zenéjét. A zene *Imitatio Dei*-ből fakadó lelkét. Megfényképezték a levegőt hanggá fúvót, az eget beremegtetőt, az ütemesen kopogtatót/csilingelőt, a melodikus szárnyalót éppenséggel rendre akkor, amikor a legbensőbb érzelm kiült a zenész arcára. Felemelő és találó képeiken az arcon ül a megszabaduló Lélek, és ez az arc a zene hatására annyira elvékonyodik, hogy már alig tudja takarni a Lelket... Az emlékezésre invitáló képek a hang életre hívásának kitüntetett pillanatát mutatják, amikor a Lélek azzá vált, amit önmagában meg- és felismert: Élő zenévé.

Képkötőink ugyanakkor meggyőződésem szerint jól és hibátlanul ráéreztek: muzsikusként nem kizárólag nekünk zenéltek – ők csak igazak akartak lenni, s mi ezt az őszinteséget éreztük hallgatva akkor őket, nézve most megragadott képeiket.

Mély, kormos képekkel rajzolnak e kiváló fényírók, mert jól tudják: a fekete képes legjobban ünnepelni a fényt... a Fényt, amit a muzsikuskok Kanizsára hoztak; és hoznak... A Lélek örökké vágyott isteni mámorát...